

عنوان مقاله:

سازوکارهای اقناعی در برساخت گفتمانی بدن زنانه در دهه نود ایران از منظر روان شناسی گفتمانی

محل انتشار:

فصلنامه زبان شناسی اجتماعی، دوره 5، شماره 2 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

مینا مهدیخانی - دانشجوی دکتری زبان‌شناسی همگانی، دانشگاه آزاد اسلامی، قم، ایران

سید علی اصغر سلطانی - دانشیار زبانهای خارجی و مطالعات بینافرهنگی، دانشگاه باقرالعلوم، قم، ایران

حسین اسکندری - استاد روانشناسی بالینی، دانشگاه علامه طباطبایی، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

روانشناسی گفتمانی بدن را برساخته گفتمان می داند و گفتمان در این رویکرد کنش‌محور است. رشد فزاینده جراحی های زیبایی و پیامدهای آن بررسی پدیده زیبایی و شکل گیری مفهوم جدید آن را در سال های اخیر در کشور به امری جدی تبدیل کرده است. از این رو هدف از نگارش مقاله حاضر استخراج سازوکارهای اقناع در گفتمان زنان در ایران با تکیه بر رویکرد روانشناسی گفتمانی است. روانشناسی گفتمانی رویکردی تحلیلی نظری به گفتمان است که گفتار و نوشتار را در کانون مطالعات خود قرار می دهد و فهم پدیده های روان شناختی را در بستر اجتماعی ممکن می داند. پژوهش حاضر کیفی و روش تحلیل داده ها سازوکارهای اقناعی روث ووداک، الگوی تالمین (۱۹۹۵-۱۹۵۸) است. داده ها از راه مصاحبه و ضبط لایو بلاگرها در اینستاگرام گردآوری شدند. مصاحبه شوندگان ده نفر با جنسیت زن و رده سنی بیست الی سی سال، از منطقه ای یکدست در تهران هستند. نتایج نشان می دهد بدن زنانه و هویت جسمیت یافته از راه کنشهای ساده و روزمره تولید، درک و دارای اعتبار می شوند و فیزیک انسان در شکل گیری هویت (من) نقشی اساسی دارد. استفاده از سازوکارهای اقناعی مانند زیبا بودن، درآمدزایی و موفقیت کاری در زیرساخت گفتمان بلاگرها تضمینی برای تحقق کنش تقدیر از بدن عمل شده و شکایت از بدن فعلی و پذیرش مسئولیت جراحیها است.

کلمات کلیدی:

روانشناسی گفتمانی، سازوکارهای اقناع، الگوی تالمین، کنش‌محور، هویت جسمیت یافته، گفتمان، زبان شناسی اجتماعی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1617361>

